

Шта је истина? — број четири

Нека се не узнемирава срце ваше

Jeff Pippenger

2023-09-09

На почетку милеритске историје 1798. године, визија о реци Улај у књизи пророка Данила била је отпечаћена, што је довело до умножења знања које је испитало и показало две класе богомољаца. Визија о Улају представља унутрашњу поруку за Божји народ, као што је представљен кроз седам цркава у другом и трећем поглављу Откривења. На крају пророчке историје која је започела 1798. године, на логорском састанку у Ексетеру од 12. до 17. августа 1844. године, порука Поноћног вапаја била је отпечаћена када је Лав из племена Јудина уклонио Своју руку са скривене истине, што је довело до умножења знања које је испитало и показало две класе богомољаца.

Године 1989, када су, као што је описано у једанаестој глави Књиге пророка Данила, у четрдесетом стиху, земље које представљају бивши Совјетски Савез биле пометене од стране папства и Сједињених Америчких Држава, виђење о реци Hidekel у Књизи пророка Данила било је отпечаћено, производећи умножење знања које је испитало и показало две класе поштовалаца. Виђење о Hidekelу представља спољашњу поруку непријатеља Божјег народа, како је представљена са седам печата у Књизи Откривења. На крају пророчке историје која је отпочела 1989. године, почевши од последњих неколико седмица јула 2023. године, Лав из Јудиног племена започео је процес отпечаћивања поруке Пonoћног поклика уклањајући своју руку са једне скривене истине, што производи умножење знања које испитује и које ће на крају показати две класе поштовалаца међу Божјим народом.

У првом стиху четрнаестог поглавља Јеванђеља по Јовану, Христос охрабрује ученике да се не узнемиравају срцем.

Нека се не узнемирује срце ваше: верујете у Бога, верујте и у мене. Јован 14:1.

У року од неколико часова Христос је био ухапшен, а недуго потом био је разапет, сахрањен и васкрсао. Пошто се вазнео Оцу, вратио се Својим ученицима.

И док су они тако говорили, сам Исус стаде међу њих и рече им: Мир вам. А они, уплашени и преплашени, помислише да виде духа. И рече им: Зашто сте сметени? и зашто се такве мисли јављају у срцима вашим? Лука 24:36–38.

Прво разочарање у једној реформној линији настаје онда када Божји народ заборави раније откривену истину. Ученици су заборавили оно што им је Исус рекао мање од седам дана пре него што су се њихов страх и разочарање испојили у кризи крста. За првим разочарањем следи време одлагања, које је у причи о десет девојака представљено одсуством Женика. Исус је непосредно рекао ученицима да иде Оцу своме, али да ће се вратити. Предзнање које је дао ученицима није их спречило да буду савладани кризом. У контексту приче о десет девојака, криза је место где се карактер испољава, али се никада не развија. Исус је изабрао

и поставио ученике, и ту им је истину саопштио пре саме кризе.

Не изабрасте ви мене, него ја изабрах вас, и поставих вас да идете и род доносите, и да род ваш остане: да што год заиштете од Оца у име моје, да вам да. Јован 15:16.

Ипак, иако су били изабрани, то их није спречило да буду савладани кризом.

„Карактер се открива у кризи. Када је озбиљни глас у поноћ објавио: ‘Ево жениха где иде; изађите му у сусрет’, успаване девојке се тргоше из сна, и показало се ко се припремио за тај догађај. Обе стране биле су затечене неспремне, али једна је била припремљена за ту изненадну потребу, а друга се показала без припреме. Карактер се открива околностима. Изненадне прилике износе на видело право ткиво карактера. Нека изненадна и неочекивана несрећа, жалост због губитка, или криза, нека неочекивана болест или мука, нешто што доводи душу лицем к лицу са смрћу, изнеће на видело праву унутрашњост карактера. Постаће очигледно има ли или нема стварне вере у обећања речи Божје. Постаће очигледно да ли се душа одржава благодаћу, да ли у посуди с жишком има уља.“

„Времена кушње долазе свима. Како се понашамо под Божјом пробом и испитивањем? Гасе ли се наше светиљке? или их још увек држимо да горе? Јесмо ли припремљени за сваку невољу својом везом с Оним који је пун благодати и истине? Пет мудрих девојака нису могле пренети свој карактер на пет лудих девојака. Карактер морамо изградити ми као појединци.“ Review and Herald, October 17, 1895.

Otkrivenje Isusa Hrista, koje je označeno u prvim stihovima knjige Otkrivenja, jeste poslednja opominjuća poruka crkvi, a potom i свету. То otkrivenje biva opeчаčeno neposredno pre završetka vremena milosti od strane Lava iz Judinog plemena, koji je u petom poglavlju Otkrivenja označen kao jedini dostojan da otvori knjigu koja je bila zapeчаčena.

И један од старешина рече ми: Не плачи; ево, Лав из племена Јудина, Корен Давидов, надвладао је да отвори књигу и да разломи седам печата њезиних. Откривење 5:5.

Лав из племена Јудина такође је „корен Давидов“, и Он је такође „син Давидов“, и Он је такође Господ Давидов. Веза представљена Лавом из племена Јудина показује да, када Лав из племена Јудина запечати или отпечати неку истину, Он то чини примењујући правило првог помињања, које крај нечега одређује почетком нечега, као што је представљено у Исусу као „корену Давидовом“. Када се нека истина отпечати у „време“ свршетка, покреће се процес очишћења, као што је представљено у дванаестој глави Данила.

„Лав из племена Јудина био је Тај који је отворио књигу и дао Јовану откривење о ономе што треба да буде у овим последњим данима. Данило је стајао на своме месту да понесе своје сведочанство, које је било запечаћено до времена краја, када је требало да се објави порука првог анђела нашем свету. Ова питања су од бескрајне важности у овим последњим данима, али док ће се ‘многи очистити, и убелити, и окушати’, ‘безбожници ће радити безбожно; и ниједан од безбожника неће разумети.’” Manuscript Releases, том 18, 14, 15.

Дело Исуса као Лава из племена Јудина од бескрајне је важности, али „нико“ од „безбожних неће разумети“ ни његово дело ни поруку која је отпечаћена.

И рече: Иди својим путем, Даниле; јер су ове речи затворене и запечаћене до времена свршетка. Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; а безбожници ће безбожно поступати; и нико од безбожника неће разумети; али ће мудри разумети. Данило 12:9, 10.

Процес испитивања представљен је кроз три корака: „очишћени, убелјени и окушани“. Ова три корака представљају три корака „вечног јеванђеља“, које је у поруци првог анђела представљено као: бојте се Бога (очишћени), подајте Му славу (убелјени), јер дође час Његовог суда (окушани). Та три корака јесу „истина“, како је представљена првим словом, тринаестим словом и последњим словом јеврејског алфабета, а када се та слова саставе тим редом, настаје јеврејска реч „истина“.

Та три корака су „пут“, јер је пут Божји, према Асафу у Псалму 77:13, у светињи, где се у дворишту грешник очишћује проливањем крви. Крв се потом уноси у свето место, које представља посвећење, што је процес „убелјивања“.

И проговори један од старешина, говорећи ми: Ко су ови обучени у беле хаљине, и откуда дођоше? И рекох му: Господару, ти знаш. И рече ми: Ово су они који дођоше из велике невоље, и опраше хаљине своје, и убелише их у крви Јагњетовој. Откривење 7:13, 14.

Тада је оправдани и посвећени грешник припремљен да буде „испитан“ на суду који је представљен Светињом над светињама. Исус је „пут“, „истина“ и „живот“. Пут је почетак, истина је средина, а живот је крај. Ако смо очишћени првим кораком, ми смо на путу, који је стаза оправданих.

А стаза праведника јесте као светлост сванућа, која све јаче светли до потпуног дана. Приче 4:18.

Други корак јесте пројављивање праведности које се остварује Његовом истином, јер је Његова Реч истина.

Освети их истином својом: реч је твоја истина. Јован 17:17.

Оправдани су представљени првим степеником, посвећени су представљени другим степеником. Прва два степеника припремају оне који су оправдани и посвећени да уђу у суд и приме вечни живот. Исус је пут, истина и живот.

„Праведност изнутра посведочена је праведношћу споља. Онај ко је праведан изнутра није тврда срца нити без саосећања, него из дана у дан узраста у Христов лик, напредујући из снаге у снагу. Онај који се истином посвећује биће владања над собом и ићи ће Христовим стопама све док се благодат не изгуби у слави. Праведност којом смо оправдани јесте урачуната; праведност којом се посвећујемо јесте дарована. Прва је наше право на небо, друга је наша подобност за небо.“ Review and Herald, June 4, 1895.

Јован, од четрнаесте до седамнаесте главе, више пута разматра питања ученикове реакције када их Христос напусти да би отишао Своме Оцу. Он обећава да ће се вратити, и разумео је, (иако ученици нису), да ће криза која ускоро долази произвести дубоко разочарање. Кроз те четири главе проткано је препознавање и одређење Светога Духа као „Утешитеља“. Свети Дух је у Јеванђељу по Јовану четири пута означен као „Утешитељ“, а једном у Првој Јовановој, али је тамо та реч преведена као „заступник“. Нигде другде у Новом завету се не налази.

Стари завет садржи једну јеврејску реч која је преведена као „утешитељ“ у Књизи проповедниковој 4:1 и у Плачу Јеремијином 1:9 и 16. Сва три та места указују на то да су тлачитељи тлачили Божји народ и да они немају утешитеља који би их подржао у невољи и разочарању у којима се налазе.

Поистовећивање Светога Духа као „Утешитеља“ смештено је у одломак у коме Исус настоји да припреми ученике за велико разочарање које предстоји само неколико часова касније. У том контексту Он наглашава да ће, чак и у Његовом одсуству, Свети Дух бити присутан да им пружи утеху. Поистовећујући Светога Духа у контексту Утешитеља, Исус одређује обележја дела које ће Утешитељ извршити.

Исусова поновљена указивања на Свој одлазак и повратак стављају управо ту тему на сам врх списка као главну тему овог одломка.

Јован 14:2–4, 18, 19, 28; 16:5–7, 10, 28; 17:11–13 јесу стихови који се непосредно односе на време одлагања у причи о десет девојака. Уз претходне стихове иде и следећи одломак који, понављањем, наглашава време одлагања, јер „Господ не понавља ствари које нису од велике важности.“

Још мало, и нећете ме видети; и опет, још мало, и видећете ме, јер идем Оцу. Тада рекоше неки од његових ученика међу собом: Шта је то што нам говори: Још мало, и нећете ме видети; и опет, још мало, и видећете ме; и: јер идем Оцу? Говораху, дакле: Шта је то што каже: Још мало? Не знамо шта говори. А Исус знајући да хтедохе да га питају, рече им: Питате ли међу собом за то што рекох: Још мало, и нећете ме видети; и опет, још мало, и видећете ме? Заиста, заиста вам кажем да ћете плакати и ридати, а свет ће се радовати; и ви ћете бити жалосни, али ће се ваша жалост претворити у радост. Жена кад рађа има жалост, јер је дошао њен час; али кад роди дете, више се не сећа муке од радости што се човек родио на свет. И ви, дакле, сада имате жалост; али ћу вас опет видети, и обрадоваће се срце ваше, и радост вашу нико вам неће узети. Јован 16:16–22.

Најмање двадесет и један стих, од четрнаесте до седамнаесте главе, одређују временско раздобље у којем би ученици морали чекати Христов повратак. То временско раздобље отпочело би Христовом смрћу и трајало би до Његовог повратка од Његовог Оца. Време током којег су требали чекати Његов повратак симболизује време одлагања у причи о десет девојака. Као и у Лукином извештају о ученицима из Емауса, разочарање крста пророчки предочава почетак времена одлагања које следи након првог разочарања.

У првом одломку прве књиге Библије налазимо извештај о стварању и препознајемо три Личности небеског тројства. У првом одломку последње књиге Библије налазимо три Личности небеског тројства. У четири поглавља која разматрамо налазимо три Личности небеског тројства. Препознавање ове чињенице омогућава нам да Јованова четири поглавља положимо преко пророчке линије од 1. Мојсијеве 1,1 до 2,3 и преко Откривења 1,1–11.

У овом одломку Исус говори Томи да, ако је неко видео Исуса, видео је Оца. Одломак такође показује да је Христос тај који је тешио ученике својим присуством, али да ће, када Он оде, послати „другог“ „Утешитеља“. Свети Дух је Утешитељ, али је и Христос такође био Утешитељ.

Да сте познали мене, познали бисте и Оца мога; и од сада Га познајете, и видели сте Га. Филип Му рече: Господе, покажи нам Оца, и доста нам је. Исус му рече: Толико сам времена с вама, и још ме ниси познао, Филипе? Ко је видео мене, видео је Оца; па како ти онда говориш: Покажи нам Оца? Јован 14:7–9.

Тома представља оне у адвентизму који одбијају да виде сведочанство о односу небеског тројства, упркос чињеници да су вероватно изнова и изнова читали сведочанства која потврђују ту истину.

И ја ћу умолити Оца, и даће вам другог Утешитеља, да буде с вама до века; Духа истине, којег свет не може примити, јер га не види, нити га познаје; а ви га познајете, јер с вама пребива, и у вама ће бити. Нећу вас оставити сиротне: доћи ћу к вама. Још мало, и свет ме више неће видети; а ви ћете ме видети: јер ја живим, и ви ћете живети. Јован 14:16–19.

Ако смо видели Исуса, видели смо Оца. Исус је „Утешитељ“, а Свети Дух је „други Утешитељ“. Ако смо видели Исуса, видели смо Оца и видели смо Утешитеља. Од пет пута колико се реч утешитељ употребљава у Библији, сва употребљава апостол Јован. У петом навођењу та реч је преведена као „заступник“.

Дечице моја, ово вам пишем да не грешите. И ако ко сагреши, имамо Заступника код Оца, Исуса Христа праведника. 1. Јованова 2:1.

Ако ко сагреши, имамо Утешитеља, Исуса Христа праведника. Заступник је онај који посредује у корист грешника. Павле означава Исусово дело као дело нашег заступника.

Ко је тај који осуђује? Христос је онај који умре, штавише, који и васкрсе, који је и с десне стране Богу, који се и заузима за нас. Римљанима 8:34.

Исус је заступник грешника, што укључује и то да је Он Утешитељ. У истом поглављу Павле је претходно указао да се и Дух Свети заузима за нас.

Тако и Дух помаже нашим слабостима; јер не знамо за шта ћемо се молити као што треба; него сам Дух посредује за нас уздисајима који се не могу исказати. А Онај који испитује срца зна шта је мисао Духа, јер Он посредује за свете по вољи Божјој. Римљанима 8:26, 27.

Исус и Свети Дух су обојица означени као Утешитељ, и стога су обојица заступници који посредују за нас. Све три личности небеског тројства представљене су у одломку из Јована који разматрамо, а када се то сагледа заједно са првим сведочанством прве књиге Библије и првим сведочанством последње књиге Библије, светлост у погледу односа и дела трију личности Божанства бива увећана.

„Отац се не може описати стварима земаљским. Отац је сва пуноћа Божанства телесно, и невидљив је смртном погледу. Син је сва пуноћа Божанства објављена. Реч Божја Га проглашава за ‘обличје бића Његова’. ‘Јер Богу тако омиље свет да је и Сина Својега Јединороднога дао, да ниједан који Га верује не погине, него да има живот вечни.’ Овде је показана личност Оца.“

„Утешитељ кога је Христос обећао да ће послати пошто се вазнео на небо, јесте Дух у свој пуноћи Божанства, који свима што примају и верују у Христа као личног Спаситеља објављује силу божанске благодати. Постоје три жива лица небеског тројства. У име ове три силе — Оца, Сина и Светога Духа — крштавају се они који примају Христа живом вером, и ове силе ће сарађивати са послушним поданицима неба у њиховим настојањима да живе новим животом у Христу.“

„Шта грешник треба да чини? — Да верује у Христа. Он припада Христу, купљен крвљу Сина Божјег. Кроз испит и кушњу Спаситељ је откупио људска бића из ропства греха. Шта, дакле, треба да чинимо да бисмо били спасени од греха? — Верујмо у Господа Исуса Христа као Спаситеља који опрашта грехе. Онај који признаје свој грех и понизи своје срце примиће опроштење. Исус је Спаситељ који опрашта грехе, као и јединородни Син бесконачнога Бога. Опроштени грешник се мири с Богом кроз Исуса Христа, нашега Избавитеља од греха. Остајући на стази светости, он је поданик благодати Божје. Њему се доноси потпуно спасење, радост и мир, и права мудрост која долази од Бога.“

„Вера у искупитељску крв Исуса Христа јесте сигурност опроштења. Христос може очистити од свакога греха. Једноставно ослањање на ту силу из дана у дан даће људском бићу оштру мудрост да разазна шта ће душу у овим последњим данима сачувати од ропства греху. Вером и молитвом, кроз познање Христа, он треба да гради своје сопствено спасење.“

„Свети Дух нас препознаје и води у сваку истину. Бог је дао Свога јединородног Сина, да ниједан који верује у Њега не погине, него да има живот вечни. Христос је Спаситељ грешника. Христова смрт је искупила грешника. То је наша једина нада. Ако извршимо потпуно предање себе и упражњавамо Христове врлине, задобићемо награду вечнога живота.“

„Ко верује у Сина, има и Оца.“ Ко има постојану веру у Оца и Сина, има и Духа. Свети Дух је његов Утешитељ, и он никада не одступа од истине.“ Bible Training School, March 1, 1906.

Поред додатне светлости о делу и односу небеског тројства, поистовећење небеског тројства у овом одломку пружа сведочанство да ова четири поглавља треба ускладити с поруком коју сада распечаћује Лав из племена Јудина.

Сведочанство у извештају о ученицима на путу за Емаус представља три сведочанства која показују да време разочарања и одлагања које је уследило после крста представља време разочарања и одлагања које следи после првог разочарања. Постоји и друго сведочанство које потврђује да историја представљена у Јованова четири поглавља представља околности првог разочарања.

Завршни стих извештаја о стварању, који представља прву истину поменућу у Божјој Речи, завршава се са три речи, и свака од тих речи почиње једним од три слова која образују реч „истина“, и то исправним редоследом. Извештај о стварању у Постању почиње речима „У почетку“, а завршава се трима речима: „Бог створи и начини.“

Прва слова тих трију речи, када се споје, образују реч истина. Извештај о стварању почиње са „почетком“ и завршава се речју која је симболички представљена словима која представљају Алфу и Омегу. Тако је и у уводном одломку последње књиге Библије Исус двапут означен као Алфа и Омега, почетак и свршетак, први и последњи. Та три слова која представљају Алфу и Омегу пружају још једно сведочанство да се одломак у Јовану мора довести у везу са пророчком линијом на почетку Постања и пророчком линијом на почетку Откривења. То сведочанство је препознато у опису дела Утешитеља. Дело Утешитеља јесте дело у три корака, представљено тим истим трима јеврејским словима. Потпис Алфе и Омеге омогућава нам да ова четири поглавља сместимо у контекст поруке Откривења Исуса Христа, која се распечаћује непосредно пре него што се време милости затвори.

Седам громова представљају четири одређена међаша (временске тачке) и три одређена временска раздобља која започињу међашем силаска анђела који треба да обасја земљу Његовом славом. Тај међаш био је временска тачка. Други међаш (временска тачка) јесте прво разочарање, које уводи у раздобље времена застоја. Време застоја води ка трећем међашу (временској тачки), где се једна истина отпечаћује, и то производи покрет. Покрет се завршава на четвртном међашу (временској тачки), представљеном као суд. Та четири међаша и три временска раздобља, сваки појединачно, представљају по један гром, што укупно чини седам громова. Они такође представљају комбинацију четири и три.

У ранијим чланцима утврдили смо да пионирско разумевање седам цркава, седам печата и седам труба препознаје „комбинацију четири и три“. Прве четири цркве, печата и трубе разликују се од последње три цркве, печата и трубе. Седам громова представљају четири ознаке пута, али унутар те четири ознаке пута налазе се три временска раздобља. Божанска комбинација „четири и три“, која је у књизи Откривења утемељена на три сведока (цркве, печата и трубе), и ти сведоци сведоче о ваљаности комбинације „четири и три“ седам громова из књиге Откривења.

Ипак, унутар линије историје коју представља седам громова налази се још једна скривена и засебна линија пророштва која поседује три прекретнице, различите од симбола

представљеног као седам громава. Стога, када разматрамо пророчки однос седам громава са скривеном историјом која се сада отпечаћује, налазимо да седам громава износе четири прекретнице (временске тачке), а скривена историја износи три прекретнице (временске тачке). Попут цркава, печата, труба и громава, скривена историја представља три прекретнице које су повезане са четири прекретнице седам громава. Скривена историја такође поседује комбинацију три-четири.

У скривеној историји која је уграђена унутар седам громава, постоје три јасно разлучена путоказна обележја, од којих је свако „тачка у времену“, а прво и последње од та три путоказна обележја представљају разочарање. Постоји јасан „временски период“ између првог и другог путоказног обележја и јасан „временски период“ између друге и треће тачке у времену. Реч „разочарање“ развила се из појма пропуштеног заказаног времена и у својој дефиницији носи нагласак на тачки у времену. Поноћ је такође одређено време. Скривена историја је приказана помоћу три тачке у времену, раздвојене са два временска периода: временом одлагања и покретом седмог месеца.

Први међаш скривене историје означава разочарање, а и последњи међаш такође означава разочарање. Стога, од првог разочарања па све до последњег разочарања, постоји скривена пророчка линија која поседује иста три корака као и све реформне линије. Она такође носи обележје Алфе и Омеге, јер три слова која сачињавају „истину“ одговарају трима међашима који почињу и завршавају се разочарањем. Та скривена историја унутар седам громава јесте истина коју Лав из племена Јудина управо сада распечећује.

Одломак у Јовану који разматрамо уводи се у претходном поглављу Тајном вечером, наглашавајући да поруку ова четири поглавља треба јести. Та четири поглавља завршавају се ходом ка Гетсиманији. Извештај се одвија у кретању од јела па све док не отпочне криза крста. Пророчки, оквир ова четири поглавља одређује последњу поруку коју треба јести пре суда. Порука која води ка затварању суда јесте порука која се открива у књизи Откривења, непосредно пре него што се суд затвори.

Ученици и Исус налазе се у тачки пророчке историје у којој им се објављује време одлагања. У милеритској историји Господ је уклонио Своју руку да би произвео разумевање поруке Поноћног поклича, али је разумевање које је произвело поруку Самуила Сноуа такође обавестило милерите да се налазе у времену одлагања десет девојака. Ученици су управо били јели Последњу вечеру, и док су усвајали ту поруку, Христос је објаснио време одлагања у четири Јованова поглавља.

Разумевање Самјуела Сноуа може се документовати као низ чланака који су развијали коначно разумевање представљено као порука Поноћног поклича. Док се његова порука развијала, он ју је такође излагао на низу таборских састанака. Низ чланака који је водио ка тим таборским састанцима на крају га је довео до таборског састанка у Ексетеру, који је трајао шест дана. У пророчком смислу, порука Поноћног поклича развија се поступно током одређеног временског раздобља. Четири поглавља у Јовану одигравају се у пророчкој историји у којој се та порука развија.

У Јованова четири поглавља дело Светога Духа одређено је као три корака: осведочење о греху, о праведности и о суду. Ова три корака уједно су и три путоказа скривене историје уграђене у седам громава.

Ипак, ја вам истину говорим: боље је за вас да ја одем; јер ако ја не одем, Утешитељ неће доћи к вама; а ако одем, послаћу га к вама. И када он дође, осведочиће свет о греху, и о праведности, и о суду: о греху, јер не верују у мене; о праведности, јер идем Оцу своме, и више ме нећете видети; о суду, јер је кнез овога света осуђен. Имам вам још много казати, али сада не можете носити. А када дође он, Дух истине, упутиће вас на сваку истину; јер неће говорити сам од себе, него ће говорити оно што чује, и јавиће вам оно што ће доћи. Он ће ме прославити, јер ће узети од мојега и јавиће вам. Јован 16:7–14.

У милеритској историји, Исус се није вратио да оконча време одлагања при Поноћном покличу. Он је повукао Своју руку и излио, односно послао, Светога Духа. Свети Дух, представљен као Утешитељ, дошао је да отклони разочарање. Дошао је да пружи утеху онима који су били изабрани, али које је збунило разочарање због неиспуњеног предсказања.

Раније смо указали да су апостол Јован, Језекиљ и Јеремија сви приказани како једу књижицу која је у устима слатка као мед. Постоји сврсисходна разлика између та три пророка, која се често превиђа.

Језекиљ се користи да прикаже оне који су појели књижицу и којима је дата порука да је однесу Божјој отпадничкој цркви. Језекиљ представља да књига која се једе означава дело које потом треба да буде извршено. Он представља поруку дату некадашњем изабраном Божјем народу. Његова порука је оно што некадашњи изабрани народ везује у снопове одређене за огањ. У Јованова четири поглавља Исус поистовећује сврху Језекиљевог дела.

Сетите се речи коју вам ја рекох: слуга није већи од господара свога. Ако су мене гонили, и вас ће гонити; ако су моју реч одржали, и вашу ће одржати. Али све ће вам то чинити ради имена мога, јер не познају Онога који ме посла. Да нисам дошао и говорио им, не би греха имали; а сада немају изговора за свој грех. Ко мрзи мене, мрзи и Оца мога. Да међу њима не учиних дела која нико други није учинио, не би греха имали; а сада су и видели и омрзнули и мене и Оца мога. Али ово бива да се испуни реч написана у закону њиховом: Омрзнуше ме ни за шта. А кад дође Утешитељ, кога ћу вам послати од Оца, Дух истине, који од Оца исходи, Он ће сведочити за мене. Јован 15:20–26.

Језекиљево дело, које је отпочело када је појео књигу, представља објављивање поруке која ће бити одбачена; али то одбацивање је доказ да они мрзе Бога и да су у потпуности испунили чашу свога времена кушње.

И рече ми: Сине човечији, шаљем те синовима Израиљевим, народу одметничком који се одметнуо од мене; они и оци њихови преступали су против мене све до овога дана. Јер су то деца дрска и срца тврдога. Шаљем те к њима; и рећи ћеш им: Овако вели Господ Бог. И они, било да послушају, било да не послушају, (јер су дом одметнички,) ипак ће знати да је пророк био међу њима. Језекиљ 2:3–5.

Језекиљево дело било је као сведочанство против народа некадашњег завета, као што је то био и Христос према препирљивим Јеврејима; стога је Језекиљева порука последња порука опомене која народ некадашњег завета везује као кукољ у сноп, одређен за огањ уништења.

„Тада сам видела трећег анђела. Мој анђеол пратилац рече: ‘Страшно је његово дело. Узвишена и застрашујућа је његова мисија. Он је анђеол који треба да одвоји пшеницу од кукоља и да запечати, или свеже, пшеницу за небеску житницу. Ово би требало да закупи сав ум, сву пажњу.’“ Early Writings, 118.

Дело представљено једењем књижице отпочиње када силни анђеол силази с књижицом у својој руци. У историји првог анђела то се догодило 11. августа 1840, а у историји трећег анђела догодило се 11. септембра 2001. Обе те датуме представљају испуњења пророштава повезаних с исламом другог јео, односно с исламом трећег јео. Зато Исаија у двадесет другом поглављу, описујући кризу у долини виђења за Филаделфијце и Лаодикијце, указује да су Лаодикијци — који су били изабрани народ протестантизма 1840. године и адвентизам, који је био изабрани народ 2001. године — били „свезани стрелцима“. Стрелци библијског пророштва јесу ислам, и када се виђење ислама испунило 1840. и 2001. године, некадашњи изабрани народ одбацио је пророштво о исламу онако како су га износили они које представља Језекиљ. Тада су они ту били свезани као кукољ. Дело Језекиља било је да уклони „плашт“ који покрива „њихов грех“, који Исус представља као мржњу према Богу.

Бреме долине виђења. Шта ти је сада, те си сва изашла на кровове? Ти, која си пуна вреве, град буке, град весео: твоји побијени нису побијени мачем, нити су погинули у боју. Сви твоји кнезови заједно побегоше, стрелци их свезаше; сви што се нађоше у теби свезани су заједно, премда су издалека побегли. Исаија 22:1–3.

И Бог беше с дечаком [Исмаилом]; и он је растао, и настанио се у пустињи, и постао стрелац. 1. Мојсијева 21:20.

Где нема визије, народ пропада; а блажен је онај који држи закон. Приче Соломонове 29:18.

Јеремија представља оне који су појели књигу када је силни анђеол сишао да обасја земљу својом славом, али који су доживели разочарање због неиспуњеног предсказања из 1843. године. Јеремија пророчки разматра да ли је Бог слагао. Та упутница повезује Јеремију са Авакумом два.

Стаћу на стражу своју, и поставићу се на кулу, и пазићу да видим шта ће ми рећи и шта ћу одговорити кад будем укорен. И Господ ми одговори и рече: Запиши виђење и јасно га изложи на плочама, да може трчати онај који га чита. Јер је виђење још за одређено време, али на крају ће проговорити и неће слагати; ако и оклева, чекај га, јер ће зацело доћи, неће задоцнити. Гле, душа онога који се надима није права у њему; а праведник ће од своје вере жив бити. Авакум 2:1–4.

Јован је употребљен да симболизује оне који су искусили сладост и горко разочарање, представљајући целокупну историју од 11. августа 1840. до 22. октобра 1844.

И отидох к анђелу, и рекох му: Дај ми књижицу. И рече ми: Узми је, и поједи је; и загорчаће ти утробу, али ће ти у устима бити слатка као мед. И узех књижицу из руке анђелове, и поједох је; и беше у мојим устима слатка као мед; и чим је поједох, утроба ми загорча. Откривење 10:9, 10.

Језекиљ представља дело објављивања пророчке поруке која запечаћује судбину некадашњег изабраног народа, а које је започето када је анђеосишао 11. августа 1840. и 11. септембра 2001. године.

А ти, сине човечји, чуј шта ти говорим; не буди одметник као тај дом одметнички; отвори уста своја и поједи што ти дајем. И кад погледах, гле, рука беше пружена к мени; и, ево, у њој свитак књижни; И разви га преда мном; и беше исписан изнутра и споља; и у њему беше написано: тужбалице, нарицање и јаук. И рече ми: Сине човечји, поједи што нађеш; поједи тај свитак, па иди, говори дому Израиљеву. И отворих уста своја, и даде ми да поједем тај свитак. И рече ми: Сине човечји, нахрани трбух свој и испуни утробу своју овим свитком који ти дајем. Тада га поједох; и беше у устима мојим слатка као мед. Језекиљ 2:8–3:3.

Јеремија представља историју од 11. августа 1840. године па све до непосредно пре Поноћног вапаја.

Нађоше се речи твоје, и ја их поједох; и реч твоја беше ми радост и весеље срца мога; јер се именом твојим назвах, Господе Боже над војскама. Не седех у збору подсмевача, нити се радовах; седех сам због руке твоје, јер си ме испунио гневом. Зашто је бол мој непрестан, и рана моја неизлечива, која неће да зарасте? Хоћеш ли ми ти бити сасвим као варљив поток, као воде које пресахњују? Зато овако вели Господ: Ако се вратиш, опет ћу те довести, и стајаћеш преда мном; и ако одвојиш драгоцену од ништавног, бићеш као уста моја; они нека се врате к теби, али се ти не враћај к њима. И учинићу те овоме народу као тврду бронзану ограду; и бориће се против тебе, али те неће надвламати; јер сам ја с тобом да те спасем и избавим, вели Господ. И избавићу те из руке злих, и испунићу те из руке страшних. Јеремија 15:16–21.

Јеремија представља нашу садашњу историју и поруку. Садашња порука је порука Поноћног вапаја, која се поступно развија у тренутку када је Божји народ, представљен Јеремијом, био „испуњен“ „гневом“, мислећи да ће њихов „бол“ бити „непрестан“ и њихова „рана неизлечива“, рана која никада неће бити исцељена. Они су се одвојили од „збора ругалаца“. Они се више не „радују“ као што су се радовали када су испрва појели књигу и када је она била „радост“ њиховог „срца“.

Али има савета за оне који су у таквом стању. „Ако се вратиш“, и такође „ако издвојиш драгоцену од ништавног“, тада ће се Бог вратити к њима. У јеврејском, израз „вратићу те опет“ у том одломку значи да ће се Бог вратити к њима, ако се они врате к Њему.

Покорите се, дакле, Богу. Успротивите се ђаволу, и побећи ће од вас. Приближите се Богу, и Он ће се приближити вама. Очистите руке, грешници; и очистите срца, двоумни. Тугујте, и ридајте, и плачите; смех ваш нека се претвори у жалост, и радост ваша у сету.

Понизите се пред Господом, и Он ће вас узвисити. Јаков 4:7–10.

Ако се приближе Богу, Он ће се приближити њима. Ако буду чинили ово, тада ће „стајати пред“ Господом и биће Божја „уста“. Даље Он поучава Јеремију (нас) да ће од Свога народа начинити „утврђен месингани зид“ за „безбожне“, а потом ће „страшни“ повести рат против оних које Јеремија представља. „Безбожни“ су Данилово представљање Матејевих лудих девојака. „Страшни“ представљају троструки савез савременог Вавилона током кризе недељног закона.

Сведочанства тројице пророка сва се односе на исту историју, али обрађују три различита аспекта те исте историје. Јеремија представља оне који су управо доживели прво разочарање, али још нису достигли путоказ Поноћног поклича. Ту се налазимо од 18. јула 2020. године. Питање је хоћемо ли се вратити. Ако то учинимо, „говорићемо“ за Господа управо у време када Сједињене Државе „говоре“ као аждаја.

Историја коју Јеремија илуструје јесте наша садашња историја, и то је историја представљена трима скривеним путоказима унутар седам громава. То је такође историја у коју је пророчки смештен одломак у Јовану, јер је нагласак четири поглавља у Јовану на делу Светога Духа у тешењу Јеремије, који се пита да ли је веровао лажи, и да ли је порука која је имала тако слadak укус заправо била пресахла вода.

Према томе, Јеремија представља историју од 11. септембра 2001. па надаље, до 18. јула 2020, када је отпочело време оклевања, што је затим представљено са три и по симболична дана. Када кажемо „симболична“, не мислим на временско пророчанство. Кажемо да је 18. јул 2020. време када су два сведока, Библија и Дух пророштва, били убијени и када су њихова мртва тела била остављена на улици три и по дана у једанаестом поглављу Откривења.

И даћу моћи својој двојици сведока, и они ће пророковати хиљаду двеста и шездесет дана, обучени у кострет. Ово су две маслине и два свећњака што стоје пред Богом земље. И ако им ко хоће наудити, огањ излази из уста њихових и прожидири непријатеље њихове; и ако им ко хоће наудити, тако мора бити убијен. Ови имају власт да затворе небо, да не дажди у дане њихова пророковања; и имају власт над водама да их претворе у крв, и да ударе земљу сваким злом, кад год зажеље. И кад сврше своје сведочанство, звер што излази из бездана заратиће с њима, и надвладаће их, и побиће их. И телеса њихова лежаће на улици великога града, који се духовно зове Содом и Египат, где и Господ наш би распет. И многи из народа и племена и језика и народности гледаће телеса њихова три дана и по, и неће допустити да се телеса њихова положи у гробове. И они што живе на земљи радоваће се над њима, и веселиће се, и слаће даре један другоме; јер ова два пророка мучише оне што живе на земљи. Откривење 11:3–10.

Сведочанство које је представљено Јеремијиним стањем налази се после разочарања, али пре Поноћног вапаја. Јеремија је морао да се врати пре него што је могао бити глас поруке Поноћног вапаја. То је наше стање данас. То је такође историјски оквир четири поглавља у Јовану која разматрамо, а то је и историја представљена скривеном историјом унутар седам громава.

Ако размотримо светлост повезану са „Утешитељем“ у Јовановом сведочанству у четири поглавља, налазимо обилне доказе да препознамо да је тај наратив о 18. јулу 2020, о разочарању и времену задржавања, о поруци поноћног вапаја која је распечаћена, и о долазећем суду недељног закона. Та поглавља се надовезују на пророчку структуру скривене историје.

Ако треба да будемо као уста Божја у кризи која ускоро долази, наш задатак сада јесте да „издвојимо драгоцено од ништавнога“, или, како Јаков означава то исто дело, треба да „очистите руке, грешници; и очистите срца своја, двоумни. Тугујте, и ридајте, и плачите: смех ваш нека се претвори у тугу, и радост ваша у жалост. Понизите се пред Господом, и узвисиће вас“ као заставу у сасвим блиској будућности.

И подигнуће заставу народима, и сабраће прогнане Израиљце, и скупиће расејане Јудејце са четири краја земље. Исаија 11:12.

Разматрање ова четири поглавља привешћемо крају у наредном чланку.